

нието е извършено или не. Ще заемемъ отъ тамъ още нѣкои и други обяснения за доказателствата: като какъвъ родъ доказателства ще трѣба да търсимъ за единъ или другъ извършенъ фактъ. Съ други думи, ще видимъ по-напредъ сѫществували въ закона наказание за извѣстенъ фактъ, има ли указано тамъ какви доказателства и данни могатъ да изобличатъ прѣстъплението.

Поставенъ така, последниятъ въпросъ може да вземе под друга форма. Може да се попитаме: сѫществуватъ ли легални доказателства, или доказателствата сѫ обикновени, такива, каквито сѫдията счита за достатъчни, за да сформирова своето убѣждение? Ето защо въ това отношение процеситѣ се раздѣлятъ на два ярко очертани вида, отъ които единия се разглежда въ углавното, а другия — въ гражданското право.

Въ гражданския процесъ колкото и да може да бѫде ясенъ въпроса за факта, освѣтленъ, сѫдията пакъ не може да се произнесе, до тогава, до като страната, която претендира за правото си, не представи такива доказателства, каквито закона изисква. Когато закона прѣдвижда доказателства, които трѣба да подтвѣрдятъ извѣстно право, такива се наричатъ легални доказателства. Въ този процесъ така и трѣба да бѫде. Въ углавните обаче процеси законодателя не прѣдвижда какви, данни, какви доказателства трѣба да изобличаватъ извѣстно прѣстъжение. Тамъ всичко е оставено на произвола на сѫдигтѣ. Тѣ формирватъ своятъ убѣждения както намѣрятъ за удобно и отъ такива данни, каквито имъ се представлятъ. Въ това отношение, сѫдигтѣ, както военни, така и граждански, сѫ безконтролни, безответствни, нѣма никому да даватъ отчетъ, че сѫ счели извѣстенъ фактъ за извършенъ съ такива и такива доказателства, и обявяватъ своята присъда. Само единъ принципъ, и то теоритический, рѣководи въ това отношение доказателствата: фактитѣ трѣба да сѫ въроятни. Но да ли сѫ абсолютни, това е оставено на оцѣнката на сѫдията, за които той никому отчетъ, никому сѣмѣтка не дава. Стига у настъ да се представи извѣстно обстоятелство за въроятно, въ обязанността на сѫдията лѣжи само да отговори да или не, и никакъ другъ не е въ състояние да иска отъ него отчетъ за това. Доказателствата въ тази смисълъ колкото и да не сѫ легални, тѣ сѫ такива, като сѫ взети отъ теорията на углавното право и тѣ се раздѣлятъ на четири разряди.